

Betydning, at man vil decretere et Mistillidsvotum til disse Mænd, fordi de ikke altid ere optraadte her under de Former, man kunde ønske. Historien vil ogsaa i sin Tid kunne udtale en Dom i saa Henseende. Jeg nærer den Overbeviisning, at de Mænd, der udgjøre vort Ministerium, fortjene vor Agtelse saavel for deres patriotiske Afsærd som for deres Retfærdighed og deres Dygtighed, og jeg har den Overbeviisning, at det vil være vanskeligt, ja maastee umuligt, at erstatte dem med ligesaa dygtige Mænd, og derfor kan jeg umuligt deeltage i en Adresse, der skulde udtale det Modsatte. Jeg haaber nu, at denne Adresse ikke vil have den tilsigtede Virkning; men, hvis saa skulde være, vil jeg slutte med det Ønske, at vi maatte kunne see ligesaa retfærdige, ligesaa dygtige og ligesaa duelige Mænd i vor Regjering som dem, vi nu have.

Schulin: Maa jeg bede om Ordet for at gjøre en personlig Bemærkning.

Formanden: Den ærede Landstingsmand har Ordet.

Schulin: Jeg har reist mig for at gjøre en Bemærkning imod de Par Ord, den ærede Forslagsstiller henvendte til mig. Han sagde, at han ikke kunde begribe mit Foredrag, eller hvorfor jeg ikke kunde begribe Uovereensstemmelsen mellem, hvad Ministeriet havde sagt den 13de Februar 1852 og nu. Jeg kan meget godt begribe, at han ikke kunde begribe det, da han underlagger mig Ord, som jeg aldeles ikke har brugt. Jeg har slet ikke talt et eneste Ord om Udtalelsen den 13de Februar 1852. Jeg har sagt — og det mener jeg, at jeg har sagt saa tydeligt, at det maatte kunne begribes af Enhver —, at efter min Mening kunde og burde Ministeriet ikke indlade sig paa nogen Fortolkning af det i Grundloven indeholdte Forbehold, fordi det efter min For mening hverken kommer dette eller noget andet Ministerium ved at fortolke dette Forbehold.

Hvad jeg ikke kunde begribe — jeg har ganske vist benyttet dette Ord — det var, at der skulde kunne gives en tredie Mening, end de to nemlig, at enten har Kongen Ret til at give Fællesforfatningen, og som Følge deraf selvmeget omordne Grundloven, eller at Kongen ikke har Ret til at give Fællesforfatningen og omordne Grundloven, men maa gjøre dette med Rigsdagens Sanction.

B. Christensen: Jeg har igaar saa usforbeholdent udtalt, at jeg finder det min Pligt, min ved Ministeriets hele Optiaden paa tvungne Pligt at slutte mig til den Mistillidsadresse, der i det andet Thing er bleven foreslaaet, og som her er bleven optagen af et æret Medlem, at jeg havde havt ifinde idag at forholde mig taus. Jeg maa dog tilstaae, at der fra to meget ærede Medlemmer her lige overfor (Vardenfleth og Lüttichau) er faldet Uttringer, der gjøre, at jeg ideimindste med et Par Ord føler mig opfordret til at udtale mig yderligere. Naar det ærede Medlem fra Sylland — jeg erindrer ikke i dette Dieblit fra hvilken Kreds — der næstsidst havde Ordet (Lüttichau), ikke synes at have kunnet fatte, hvorledes en bornholmssk Rigsdagsmand (Krabbe) har kunnet udtale sin fuldkomne Mistillid til Ministeriet ved Siden af, at han personlig havde Agtelse for hvert enkelt af dets Medlemmer, maa jeg tilstaae, at det forekommer mig i høi Grad forunderligt; thi det var dog vel neppe tænkeligt, at et oplyst Lands Regjeringsmedlemmer skulde være Personligheder, for hvem man som Privatmand ikke kunde have Agtelse eller Lignende. Her er Tale om noget ganske Andet; her er Tale om den almindelige Indflydelse paa et Lands Væren og Udvikling, som disse Mænds forenede Virksomhed udøver, og den vil det ærede Medlem vide, at saa omtrent ni Tiendedeel af den nuværende Rigsdag synes at bedømme, som den ærede Landstingsmand for Bornholm (Krabbe).